

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0,20
Jaarabonnement € 2,40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Eeuwige rijkdom

ER bestaan te midden van de mensen twee soorten rijkdom. Een daarvan verheft zedelijk, moedigt aan, troost, geeft waarachtige kracht, vreugde en glorie. De andere kwelt, ondermijnt, verhardt het hart. Ze verlaagt zodanig het geweten dat men zelfs een misdadiger kan worden.

Het is de tweede van deze rijkdommen die vooral tegenwoordig door de mensen gekend wordt, in dat rijk van duisternis dat nog voor een weinig tijd op aarde heerst, en waarvan de Satan de god is. De mensen zijn verwekt in de zonde en komen ter wereld in de ongerechtigheid, zoals de Schrift zegt. Daarna wordt hun een ongelukkige opvoeding gegeven, een opvoeding die hen aanzet valse rijkdom na te streven, wat doet lijden en sterven.

De mensen studeren om bekwaam te worden. Door allerlei studies, soms met veel moeite, slagen ze erin de kennis, bekwaamheid en handigheid te verwerven die het hun mogelijk maakt rijk te worden. Wat doen ze al niet in deze wereld om dat doel te bereiken? Sommigen leggen zich zelfs talrijke ontberingen op om erin te slagen. Zij beroven zichzelf van slaap en voedsel, werken overdag en studeren 's nachts, enz. Zij willen erin slagen, en ten koste van vele inspanningen komen ze er soms toe te verwezenlijken wat zij als programma voor zich zagen. Zij hebben zo geleerd de naaste te verdringen, de overhand over hem te krijgen, hem te beroven, als het geval zich voordoet op een legale manier, om rijk te worden. Zo bewandelen de mensen de wegen van de tegenstrever, die als basis van zijn onderricht het egoïsme neemt, omdat hij zelf het egoïsme in eigen persoon is. Hij weet dat, als de mensheid deze ongelukkige weg volgt, zij volledig gescheiden blijft van God.

In het Koninkrijk van het licht, dat het Koninkrijk van God is, is het juist het tegenovergestelde dat plaats vindt. Het rijk der duisternis is er een arme en miserabele nabootsing van. In het Koninkrijk van het licht en het altruïsme, streeft men ook naar rijkdom, maar dat is een heel andere rijkdom. Het is niet voor zichzelf persoonlijk dat men ernaar streeft, maar alleen om er de naaste van te laten genieten. Deze rijkdom wordt ons gegeven door de macht van de geest van God die een geest van wijsheid bij uitstek is, van macht, glorie, kennis, handigheid en waarachtige bekwaamheid. Dat is een onmetelijke rijkdom die een overvloed van licht uitstraalt. Ze neemt een vaste vorm in een karakter naar

gelijkenis van de Eeuwige. Deze prachtige geestelijke rijkdom wordt beschreven als prachtige edelstenen, die in trek zijn bij de mensen die daar een immense waarde aan verlenen.

Voor de kinderen van God, die kinderen van het licht zijn, zijn deze stenen eenvoudig een symbool, want de werkelijkheid is oneindig subliemer, het is het binnendringen van de gevoelens en het karakter in de hoogste sferen, in de glorierijkste sfeer van de goddelijke genade. Dat zijn dingen, zoals de apostel Paulus zegt, die de ogen niet gezien hebben, die de oren niet gehoord hebben, dingen die niet opgekomen zijn in het hart van de mens, maar die God voorbereid heeft voor degenen die Hem liefhebben. De Eeuwige onthult ze ons door Zijn geest. Om ze te ontvangen, moeten we de gedachte van onze geliefde Verlosser verwezenlijken: "Zoek eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al de rest zal u bovendien gegeven worden."

Om zich zo'n rijkdom toe te eigenen, moeten we ons vanzelfsprekend serieus inspannen, want de armoede van de mensen ligt vooral in hun karakter. De rijkdom die de tegenstrever Satan, ook de duivel genaamd, hun wel wil geven, zou niemand tevreden kunnen stellen en kan geen enkele zegen verschaffen. Integendeel, het verandert in een bittere teleurstelling, des te meer, omdat men zich aan deze onnodige rijkdom vastklampt heeft en men vaak zijn geweten belast heeft met slechte daden om ze te verwerven.

Om de ware rijkdom te bezitten, die niet aangetast kan worden, die niet voorbijgaat, die niet afbrokkelt, worden ons overvloedige lessen gegeven door onze geliefde Verlosser. Eerst nodigt hij ons uit bij hem te komen, zijn glorierijke persoon te naderen, waaruit de zuiverende macht van zijn offer komt, van de betaling die hij deed voor de mensen door zijn leven te geven. Als wij ons diep vernederen voor al onze armzaligheden en onze ellende, en het losgeld van Christus ontvangen als een bevrijding, als de betaling die ons vrijmaakt door middel van het geloof, geeft dat ons de mogelijkheid in harmonie te komen met de Eeuwige, door met Hem een verbintenis te sluiten door de verzaking aan onszelf.

De basis die ons wordt voorgesteld, is ons egoïsme aan de kant te zetten en het nastreven van ons eigen belang, om het belang van de naaste te zoeken en te werken aan het Koninkrijk van God. De Heer zegt ons dat

niemand op zijn bevrijdende school kan komen zonder aan zichzelf te verzaken. Door ons erin te oefenen als echte kinderen van God die de verbintenis hebben aanvaard die voorgesteld wordt door God, worden we elke dag rijker. Die verzaking betekent het opzijschuiven van onze oude gewoonten en van ons karakter om de wegen van de Allerhoogste aan te nemen, volgens de universele wet van het goede en de harmonie. Zo kunnen we onmetelijke rijkdommen verwerven, door het nieuwe karakter dat wij verkrijgen.

Genesis vertelt ons, dat de geest van God zich over de wateren bewoog, voordat de aarde gevormd werd. Toen verrijkte de Zoon van God, in zijn voorbestaan, het heelal met een nieuwe planeet, de aarde. In naam van God verrijkte hij nog het heelal met het hele zonnestelsel van de aarde, hij schiep de zon en de maan. Dit alles betekende een rijkdom verwezenlijkt door een werk bestemd om alle geestelijke wezens te verheugen. Er staat namelijk in het boek Job, dat de hemelse kinderen van God vreugdekreten slaakten toen zij de aarde zagen die uit zijn sluier kwam, als een kind ontwikkeld in de moederschoot. Zij zagen de macht van de geest van God een vaste vorm aannemen onder de wil van de Logos, de Zoon van God.

De Zoon van God heeft nooit iets voor zichzelf gezocht. Hij verrijkte de aarde met allerlei bomen, planten en veelkleurige bloemen met heerlijke geuren, met gracieuze dieren die zich bewogen in het paradijs van God, in welzijn en zegen. De aarde werd weldra ingericht met alles wat nodig was, opdat ze een prachtige Hof van Eden werd. Als bekroning van dat wonderbaarlijk werk, stelde de Heer daar een koning aan, de mens. Hij moest de aarde bebouwen volgens de universele wet, en de heilige Naam van de Eeuwige verheerlijken door hem te heiligen door zijn goede gedrag, door de Almachtige te eren door zijn waardering van de dingen die door Hem gegeven waren.

Dat was de grote rijkdom mild en liefdevol toegestaan aan de mens. Maar al deze rijkdom werd verloren omdat het gedrag waardoor die was ontstaan werd geminacht, ten eerste door de zoon van de Dageraad, die de Satan geworden is, daarna door alle mensen. Langzamerhand werd de ware rijkdom zodanig verspild, mishandeld en geminacht, dat de aarde, in plaats voor de mens een reden tot zegen te zijn, voor hem een reden tot vervloeking werd, die distels en doornen voortbracht.

Heden ten dage, meer dan ooit, is de strijd hardnekkig om in bepaalde grond deze distels en doornen te vernietigen. Alleen met zeer grote inspanningen komt men tot een goed resultaat. Als men ze niet voortdurend

Muguettes' echte Vader

ZICH bezighoudend met haar trieste lot zat Muguette na te denken. Een diepe zucht ontsnapte uit haar borst: Ach! Wat zou ik graag mijn vader willen kennen... Tot nu toe ging het zonder hem dan weer goed, dan weer slecht, maar nu ik een tiener ben, zou ik er zo'n behoefte aan hebben omringd te worden door zijn genegenheid. Door een buitengewoon toeval hoorde ik, dat hij in de nabijgelegen stad een tandartspraktijk leidt. Het zou gemakkelijk voor me zijn om erheen te gaan, hem te vinden en mezelf aan hem voor te stellen... Hij zou waarschijnlijk erg blij zijn om zijn dochter te verwelkomen en goed voor haar te zijn. Ik moet er eens met mamma over praten.

Muguette aarzelde niet lang om haar plan uit te voeren, en op een moment dat haar moeder beschikbaar was, pakte ze het onderwerp aan: "Ik denk, mamma, dat ik maar

eens naar mijn vader zal gaan. Ik heb het gevoel, dat hij heel blij zal zijn om te laten zien, dat hij van me houdt."

"Zeker, mijn dochter, ik begrijp heel goed, dat je wilt weten wie je verwekte, maar geloof me, er staat je een bittere teleurstelling te wachten. Dus ik raad je ten zeerste aan om je plan op te geven. Ik heb je al verteld over mijn trieste ervaringen, maar ik zal je er nog eens aan herinneren:

"Ik was een mooi meisje, lachend naar het leven met al het optimisme van mijn twintig lentes. Ondanks mijn armoede en die van mijn familie, liet ik mezelf gaan in mooie dromen over een toekomst met Henri, een jonge klompenmaker, met wie ik ging. Helaas! Ik heb tot mijn schade ondervonden, dat het menselijk hart wispelturig is. Mijn verloofde raakte op iemand anders verliefd en hij liet me zonder spijt in de steek. Ik was alleen met het verdriet, dat je je wel voor kan stellen.

"Enige tijd later kwam ik in dienst bij een jonge tandarts als receptioniste. Ik nam deze nieuwe activiteit heel serieus. In ruil voor mijn vriendelijkheid kreeg ik de waardering en het vertrouwen van de patiënten. Wat mijn nieuwe baas betreft, de charme van mijn jeugd trok hem aan en hij werd verliefd op mij. Mijn naïviteit hielp hem, hij had geen moeite om me te verleiden door me prachtige beloften voor te spiegelen. Ik bezweek voor zijn avances en werd al snel zwanger.

"Paul moest zijn ouders natuurlijk vertellen over zijn toekomstplannen. Bij het luisteren naar hun zoon, hieven ze hun armen ten hemel: "Je gaat toch niet trouwen met die Maria, misschien wel heel aardig, daar zullen we niets van zeggen, maar zo'n arm meisje, dat past echt niet bij onze stand. Houd er maar rekening mee, dat we ons formeel verzetten tegen dit huwelijk."

"Paul was een lafaard. In plaats van naar zijn hart en geweten te luisteren, boog hij voor

de dictatoriale beslissing van zijn ouders, en het was in tranen dat ik naar huis ging, opnieuw constaterend dat het leven erg wreed is en dat het ons al onze illusies de ene na de andere doet verliezen.

"Enige tijd later kwam Henri, de wispelturige klompenmaker, bij mij terug. Onnodig te zeggen, dat ik hem de deur wees met de bewering dat ik niet vrij was, en mijn echte situatie niet durfde te bekennen.

"Een jonge boer kwam op mijn weg en hij wilde met me trouwen ondanks mijn zwangerschap. We vestigden ons op een klein agrarisch bedrijf. Deze regio van Aquitaine, doorkruist door de rustige wateren van de Dordogne, is rijk aan weilanden en boomgaarden, en de wijngaarden produceren beroemde wijnen. Maar deze welvaart ging hardnekkig ons huisje voorbij, en ik moest hard werken samen met mijn man om ons gezin te onderhouden. Zoals je weet, zijn er nog vijf kinderen gekomen, nadat jij geboren

bestrijdt, schijnen deze planten weer in een korte tijd nadat men ze vernietigd heeft zich weer gemakkelijk te vermenigvuldigen. De mens heeft dus de waarachtige rijkdommen verloren, die de Heer had gegeven, want hij volgde de slechte raadgevingen van de tegenstrever. Hij liet zich leiden door de list van de satanische geest, die de mens beïnvloedt en hem voortdurend aanraadt zijn eigen voldoening na te streven, dat wil zeggen door een egoïst te zijn.

Hoe verwerft men de ware rijkdom die niet voorbijgaat

Ware rijkdom is rijkdom die niet voorbijgaat. Die kan alleen maar verworven worden in het Koninkrijk van God. Inderdaad, toen de Heer Jezus op aarde kwam, toonde hij op een tastbare manier aan dat hij alle goddelijke rijkdom in handen had, nl. door de zieken te genezen, door de doden te laten herrijzen, door de broden te vermenigvuldigen, enz. Alles gehoorzaamde aan zijn goddelijk bevel. De onmetelijke rijkdom van de Heiland was de goddelijke rechtvaardigheid en liefde, die hij uitdeelde ten bate van de ongelukkige en veroordeelde mensheid. Hij kwam om alle mensen te verrijken met het geschenk van het eeuwige leven.

Waartoe dient de rijkdom die door de tegenstrever verschaft wordt? Een mens, zelfs als hij die helemaal bezat, zou toch ongelukkig zijn, aangezien de basis waarop deze rijkdom steunt ongerechtigheid is. Die kan bijgevolg alleen maar voorbijgaand zijn, en iedereen wordt uiteindelijk bedrogen door deze onrechtvaardige rijkdom. Terwijl de rijkdom die de Heer aan de mensen wil geven, onbegrensd en eeuwig is die nooit voorbijgaat en niet bedriegt.

Gedurende de tijd van de hemelse roeping, hebben de mensen niet veel kunnen merken van de grootse rijkdom die de Heer uitdeelde ten bate van zijn volk, namelijk van degenen die zich lieten raken door de goddelijke genade. Want men kon er alleen maar geestelijk over oordelen. Heden daarentegen ligt het begin van het herstel van alle dingen voor ons, waarvan God gesproken heeft door de mond van Zijn profeten.

Wij weten dat de Heer tijdens het evangelische tijdperk een kleine kudde onder de mensen heeft geroepen, opgevoed en gevormd, namelijk een groep personen die het goddelijke programma hebben kunnen begrijpen en zich hebben willen aansluiten bij het verzoeningswerk van onze geliefde Verlosser, door hun leven met hem te geven als losgeld voor de mensheid. Deze mensen hebben trouw het programma nageleefd dat voor hen lag: boetedoen voor de schuldigen, het offer beleven, hun leven als losgeld geven voor de mensen met onze dierbare Verlosser. De macht van de geest van God is op hen gekomen om hen te helpen hun opdracht van redders te volbrengen. Zij verwerven immense rijkdom, de grootste en de kostbaarste van de goddelijke natuur, die de onsterfelijkheid betekent.

Tegenwoordig eindigen de laatste leden van deze kleine kudde hun offer. Het gehele losgeld van de mensheid zal zo volledig betaald zijn. Daarom manifesteert het resultaat van dat machtige werk van zegen zich al door de eerstelingen van de zo vrijgekochte mensen. Dit zijn degenen die op hun beurt het goddelijke programma begrijpen. Zij sluiten een verbintenis met de Eeuwige om deel te nemen aan het herstel van alle dingen en zich aan de universele wet te onderwerpen. Dat om alle rijkdommen die in Eden verloren gingen, terug te vinden, in het bijzonder de prachtigste rijkdom voor een mens, dat wil zeggen het eeuwige leven op de herstelde aarde die opnieuw een paradijs is geworden.

Wat is er inderdaad wenselijker dan het herstel van de mens tot de menselijke volmaaktheid op aarde op-

dat hij de afspiegeling wordt van het beeld van God? Welke rijkdom zou vergelijkbaar zijn voor de mens met de herstelde aarde, waar er geen brandende zomer meer is of ijsskoude winter, maar alleen het seizoen van de bloemen en het seizoen van de vruchten, die zich voortdurend hernieuwen? Anderzijds, welke andere rijkdom zou vergeleken kunnen worden met deze rijkdom die door onze geliefde Verlosser gegeven wordt aan de kleine kudde, namelijk het leven en de onsterfelijkheid in de hemelse oorden?

De aardse oproep bestaat eruit aan de mensen het duurzame leven te bieden, de vrede, de vreugde en het geluk. We moeten dus de grootheid van de hemelse of aardse oproep op hun juiste waarde kunnen prijzen. Dankbaarheid is een voornaam deel van het resultaat dat de eeuwige rijkdom in het hart moet voortbrengen. De Heer zei toen hij sprak van de verdwijning van de ellende, de tranen en de dood: "Zie, ik maak alle dingen nieuw." Zo zullen de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zich vestigen. De nieuwe hemelen zijn gevormd van onze geliefde Verlosser en de kleine kudde, die de grootste rijkdom die in het ganse heelal kan bestaan erft, namelijk de goddelijke natuur en de onsterfelijkheid. De nieuwe aarde is gevormd van de herstelde mensen, die eeuwig als erfdeel de aarde ontvangen met al haar zegeningen.

Een les van vernedering

Het goddelijk Woord en de mannen van God die ons voorafgegaan zijn, geven ons heilzame lessen als wij ze ter harte nemen. Zij zijn ook voor ons voorbeelden door de gevoelens die ze geuit hebben. Dat geldt voor David, de koning van Israël. Het tweede boek van Samuel, hoofdstuk 11, vermeldt het overspel begaan door David met de vrouw van Uria, één van zijn kapi-teins, en de moord op Uria.

Ongeveer een jaar later kwam de profeet Nathan in naam van God om hem te doen begrijpen dat hij een grote fout begaan had in Gods ogen (2 Sam. 12). Om het te zeggen vertelde Nathan aan David de gelijk-nis van een rijke man die niet aan zijn schapen of aan zijn ossen wilde komen, en daarom het enige schaap van een arme afpakte om een maaltijd voor te bereiden voor een reiziger die bij hem kwam.

Toen David deze getuigenis hoorde, werd hij woedend en verklaarde dat deze man de dood verdiende en dat hij vier schapen moest geven omdat hij zo had gehandeld. Toen verklaarde Nathan aan David op zeer directe manier: "Jij bent deze man!" Men moet hier de geestestoestand van David naar voren brengen tijdens de enkele maanden die zijn misdaad scheidden van de tussenkomst van Nathan. Ze is uiteengezet in Psalm 32: 3, 4 met deze woorden: "Want zolang ik zweeg, kwijnde mijn gebeente weg onder mijn jammer de hele dag: want dag en nacht drukte uw hand zwaar op mij, mijn kracht verdroogde als in zomerhitte."

Toen Nathan aan David verklaarde, dat hij zelf de personage van zijn parabel was, vernederde David zich en zei: "Ik heb gezondigd tegenover de Eeuwige." Nathan antwoordde hem toen: "De Allerhoogste vergeeft je zonde, je zal niet sterven. Maar omdat je de vijanden van God hebt laten lasteren, door deze daad te begaan, zal je zoon die net geboren is, sterven." Wat inderdaad gebeurde.

De vernedering van David wordt ons vermeld in Psalm 51 die de Psalm is van berouw bij uitsteking. Deze Psalm was één van de lievelingspsalmen van de Hugenoten.

David had de vreugde van de goddelijke gemeen-

schap gekend en hij was nu maanden zonder geweest, dat was voor hem de grootste nood. De opzet van de verzen 3 tot 8 van deze Psalm is de bekentenis. David trachtte niet zijn fout te verkleinen, hij verklaarde integendeel dat ze groot was. Om op de goddelijke barmhartigheid te hopen, was het niet voldoende de helft of driekwart van zijn fout te bekennen, maar de gehele fout. Hij vraagt daarna genade vertrouwend op de goddelijke barmhartigheid. Hij bekent dat hij tegenover God gezondigd heeft en erkent dat hij in ongerechtigheid geboren is en verwekt in de zonde. Hij sluit zich zo aan en verklaart impliciet dat hij ook deel heeft aan de erfzonde van Adam.

In de verzen 9 tot 14 vraagt David om gezuiverd te worden. Zijn fout erkennen was de eerste stap van de vernedering. Ze werd gevolgd door de vraag om vergeving. Maar om opnieuw te mogen hopen in de aanwezigheid van God te verschijnen, moet de zondaar gezuiverd worden want de fout stelt een bezoedeling voor die hem belet de goddelijke gemeenschap te voelen.

In de verzen 15 tot 19 verplicht David zich ertoe de loftuitingen voor de Allerhoogste bekend te maken, Zijn barmhartigheid te bezingen; kortom, een getuigenis te geven aan degenen die niet weten, dat God goed is.

De verzen 20, 21 hebben een profetische draagwijdte en waren niet bestemd voor het Jeruzalem uit de tijd van David. Het Jeruzalem waarvan hier sprake is, bestaat uit de ware Kerk van de levende God die in leven werd geroepen tijdens de 2000 jaar die op de opdracht op aarde van onze geliefde Verlosser zijn gevolgd. De muren van dat Jeruzalem stellen het heil van alle mensen voor.

Laten we geïnspireerd worden door deze vernedering van David. Ook al hebben wij niemand gedood, dan zondigen we toch heel vaak tegenover de Almachtige die zulke grote dingen voor ons heeft gedaan. Laten we ons niet tevreden stellen met een beetje spijt betuigen voor onze fout maar laten we ons oprecht en volledig vernederen onder de machtige hand van God. Als het onontbeerlijk is, moeten we het in het openbaar doen, tegenover onze verwanten, en vooral tegenover degenen jegens wie wij tekort zijn geschoten. Laten we smeken om de zuivering van onze fouten door de verdiensten van Christus en laten we rondom ons de getuigenis geven van de goddelijke barmhartigheid. Laten we ook zeer dankbaar zijn voor de goddelijke barmhartigheid en vergeving. En vooral, laten we aan onze naaste zijn tekortkomingen jegens ons vergeven. Zo zullen we volledig hersteld worden in de goddelijke genade en zullen wij onze opdracht kunnen vervullen tot de glorie van God.

Nanodeeltjes bestormen het hoge noorden

Onze verontreinigende stoffen bereiken echt alle regio's van de wereld en wat erger is, in de vorm van nanodeeltjes. Dit is wat we leren uit een artikel in de krant *Ouest-France*, in de rubriek "Wetenschappen":

Nanodeeltjes gevonden in de buurt van de Noordpool Milieu. Kleine deeltjes van verontreinigende stoffen zijn aangetroffen in de sneeuw van Groenland. Als we weten waar de verontreinigingen, die de levende wereld verstoren, naartoe gaan, zal dat helpen om ze te bestrijden.

Ze gingen naar het einde van de wereld om het onzichtbare te onthullen. Drie weken lang was het team van de Franse wetenschapper Julien Gigault op missie in het hoge noorden. Uiteindelijk keerde het terug naar

was. Ziehier, mijn dochter, enkele episodes uit mijn leven..."

Waarop Muguette's moeder terugging naar haar bezigheden, terwijl haar oudste, verbijsterd, peinzend achterbleef: inderdaad, ik herinner me de geboorte van mijn broertjes en zusjes. Met heel mijn hart begroette ik hun komst en zorgde voor hen om mamma te ontlasten, die ik zag buigen onder het gewicht van haar verantwoordelijkheden. Zo belast als ze was door het werk op het veld en in het huishouden, begrijp ik, dat ze me zelfs niets anders kon geven dan een beetje genegenheid. Wat mijn stiefvader betreft, hij ziet in mij alleen maar twee armen om hem te helpen bij het zwaarste werk. Ik heb me nooit verzet tegen zijn bevelen, maar desondanks regenen de slagen vaak neer op mijn arme vermoeide rug en, als ik mezelf hoor uitmaken voor «bastaard», wat een hartzeer!

Omdat ik geen liefde vond, dacht ik dat ik begrip zou vinden bij de God over wie ik

hoorde praten. Bij de catechismus kregen we te horen dat Hij goed was voor de ongelukkigen en dat Hij Zijn Zoon had gegeven om hen te redden. Maar waarom worden de kinderen van de rijken dan als beter beschouwd dan die van de armen? Waarom krijgen zij mooi speelgoed met Kerstmis, terwijl wij die berooid zijn dat niet krijgen? Als God alles kan, waarom niveleert Hij dan niet al deze onrechtvaardigheden?

Tot nu toe zijn deze vragen onbeantwoord gebleven. Ik erken echter, dat er een Vader in de hemel moet zijn, die over mij waakt. Het bewijs hiervan is de dag waarop ik, met de onvoorzichtigheid van mijn negen jaar, bij de rivier speelde. Ik werd gewaarschuwd: "Kom niet te dicht bij het water, dat is gevaarlijk." Gevaarlijk? Het transparante water zag er toch echt niet bedreigend uit. Het was zo mooi, zo aantrekkelijk dat ik, ondanks de raad van mijn omgeving, naar voren stapte, oh! een klein beetje maar... Waarom dan niet

een beetje meer? Ik loop geen risico. Gefascineerd door dit heldere water kwam ik dicht bij het hellende houten vlak, waaraan boten werden afgemeerd.

En, plotseling, voelde ik mezelf glijden, langzaam glijden naar de rivier, nog steeds onbewust van het gevaar, totdat mijn voeten tenslotte gelukkig bijtijds een obstakel ontmoeten. Op hetzelfde moment riep een stem: "Wat doe je daar, meisje?" Het was een wandelaar die de scène in de gaten hield, klaar om in te grijpen.

Hier op de boerderij, heeft het werk altijd al mijn inspanningen vereist, wat ruimschoots uitging boven mijn jonge krachten. En dan te bedenken, dat ik al jaren om 3 uur 's nachts op moest staan om de koeien te gaan verzorgen en melken samen met mijn broer! Geen wonder dat ik om acht uur, als ik uitgeput op het schoolplein aankom, maar één verlangen heb: onder de grote eik te gaan zitten en in de schaduw in slaap te vallen.

En wat een zorgen als de tijd voor de wijnoogst aanbrak! De prachtige, smakelijke gouden trossen verloren al hun charme als ik gebogen liep met de zware mand gevuld met druiven op mijn rug. Niemand had enig oog voor mijn 14-jarige schouders. Als mijn echte vader daar was, zou hij mijn zaak verdedigen, me genegenheid tonen, tederheid. Voor hem kon ik mijn hart openen, hem mijn tienerproblemen vertellen, desnoods huilend op zijn schouder. Ah! Een vader die van je houdt, wat zou dat mooi moeten zijn!

Ik moet mijn vader gaan zoeken... Ja, dat is mijn vurige verlangen, maar mamma is onvermurwbaar geweest, en ze heeft een goede reden om te zeggen: "Je wordt zeker bitter teleurgesteld." Dus alles wat ik moet doen is in de situatie te blijven, zoals die nu is.

Na deze terugkeer in gedachten naar haar verleden, vol nostalgie en spijt, ging Muguette berustend weer aan haar nederige bezigheden.

Spitsbergen, in Noorwegen, op 22 augustus aan boord van het poolverkenningsschip *Commandant Charcot*.

Deze milieuchemici bestudeerden geen zoogdieren of de atmosfeer, maar volgden de sporen van kleine deeltjes van verontreinigende stoffen: nanodeeltjes gemaakt door de industrie.

Julien Gigault is al twee jaar gevestigd in Quebec en voert zijn onderzoek uit in het Takuvik-laboratorium, waar de gemengde internationale eenheid is gevestigd die belast is met het verzamelen en analyseren van nanodeeltjes. Gezamenlijk aan het Nationale Centrum voor Wetenschappelijk Onderzoek (CNRS) aan de Laval Universiteit (Canada), mikt het programma van het laboratorium op het beter begrijpen van de impact van milieuverstoringen op Arctische ecosystemen en geosystemen, zowel op zee als op het land.

“We hebben nu instrumenten en methoden om nanoverontreinigingen te karakteriseren. Het is tijd om ze op te sporen! We willen weten waar ze naartoe gaan en wat hun effecten zijn op de levende natuur”, zegt de onderzoeker.

Titanium in ganzeneieren

Wetenschappers zijn op zoek naar zes vervuilende stoffen. Daarbij staat titaniumoxide op de zwarte lijst. Dit molecuul wordt veel gebruikt voor verf, tandpasta, zonnebrandmiddelen, snoep... Titaandioxide (E117) is het natuurlijke oxide van titanium. Deze kleurstof voor voedsel die dit jaar door de Europese Commissie is verboden vanwege de giftigheid bij zwangere vrouwen, is aanwezig in het Noordpoolgebied.

Julien Gigault en twee professoren, de Canadees Pierre Legagneux en de Amerikaan Mohammed Baalousha, hebben de afgelopen tien jaar een toename van dit titaniumoxide waargenomen... in de eieren van sneeuwganzen. “We hebben zoiets aangetoond dat er een sterke correlatie is tussen de aanwezigheid van deze verontreinigende stof, op zeer afgelegen plaatsen, en de ontwikkeling van titanium nanodeeltjes geproduceerd door mensen,” onthult Julien Gigault.

Deze nog niet gepubliceerde ontdekking, mede onderkend door de drie onderzoekers, zal binnenkort worden gepubliceerd. Al medaillewinnaars van de CNRS in 2020, hebben Julien Gigault en zijn medewerkers dit jaar de prijs gewonnen voor het beste artikel van het tijdschrift “ES Nano”.

Een andere vervuilende stof op de zwarte lijst is nanoplastic. Voorafgaand aan de missie van deze zomer werd in mei een expeditie georganiseerd naar de fjorden van Groenland. “In de sneeuw, in de buurt van Eskimo-dorpen, vonden we nanodeeltjes plastic”, vervolgt Julien Gigault. Ook deze resultaten zijn nog nooit gepubliceerd.

Eenmaal gedeeld met het publiek, kan deze kennis aanleiding geven tot de implementatie van technieken om de vervuiling op te ruimen. “Steden stoten nanodeeltjes uit in het milieu, maar geen enkele afvalwaterzuiveringsinstallatie is uitgerust om ze effectief uit het water te filteren”, zegt de chemicus. Er bestaan innovatieve oplossingen, waaronder membraanbehandelingen die voortkomen uit milieutechnisch onderzoek.

Waarom zo ver weg naar aanwijzingen zoeken?

“Vroeg of laat bereiken verontreinigingen uit de atmosfeer en oceanen koude plekken, bergen of polen. De deeltjes condensereren bij contact met een koud oppervlak en kleven eraan. Sneeuw is een verzamelaar van verontreinigingen”, legt chemicus Julien Gigault uit.

Deze missies in het veld verklaren wat er vandaag gebeurt. “Nanodeeltjes hebben een effect op elke biologische kringloop, dat is mijn hypothese. Ze kunnen verontreinigingen over lange afstanden meenemen en een verbinding aangaan met levende cellen of andere virussen.”

Verontreinigende stoffen tot aan de Noordpool kunnen verrassend zijn, maar vertellen ons ook over de schadelijkheid van onze producten. Geen enkel deel

van de wereld zal gespaard blijven voor de schadelijke effecten van onze producties. En hoe bevrijden we de uitgestrekte gebieden van het hoge noorden van deze vervuilende stoffen? Want als er niets wordt gedaan, zitten ze gevangen in de sneeuw, en het zijn de toekomstige generaties die ze dankzij een smeltende sneeuw terug zullen vinden en dit probleem onder ogen zullen moeten zien.

Zoals we kunnen zien, veroorzaakt onze industrie veel schade aan het milieu en als het gaat om nanodeeltjes, is het zeker niet eenvoudig om ze te detecteren en te elimineren. Aan de productietechnologie zullen we dus een technologie van eliminatie moeten toevoegen om de schadelijke effecten van onze producten te neutraliseren. Die taak wordt niet eenvoudiger en men moet zich afvragen of het niet beter zou zijn om te investeren in onderzoek naar een minder vervuilende industrie.

Dat is het grote debat. Sommige stoffen, zoals olie, hebben echter een lange periode van massale productie en exploitatie doorgemaakt. Dat bracht veel geld in het laatje. We moeten daarom bereid zijn om veel van de winst op te geven ten gunste van milieu en gezondheid.

We worden dus geconfronteerd met vervuilingproblemen op wereldschaal en het zal zeker moeilijk zijn om ze op te lossen. Zozeer zelfs dat we denken dat de mens niet in staat is om de oplossing te vinden. Het is de Eeuwige Zelf die het zal kunnen door Zijn Koninkrijk op aarde te introduceren. Op dat moment zal een andere autoriteit het voortouw nemen. Degenen die de verantwoordelijkheid in dit Koninkrijk zullen krijgen, zullen niet worden gekozen op basis van hun opleiding of hun verschillende capaciteiten, maar op basis van de waardigheid van hun gevoelens en hun vermogen om de geest van God te ontvangen die dan als soevereine meester zal regeren.

In dit Koninkrijk zullen alle mensen broeders en zusters zijn die elkaar liefhebben. Zoals de profeet Jesaja duidelijk maakt, zal het niet langer over oorlog gaan en zal er geen verder nadeel of schade zijn op de hele aarde die zal zijn teruggekeerd tot het paradijs dat het oorspronkelijk was.

Hij en ik

Wij geven volgende veelsoortige gedachten weer, die komen uit een *Technisch Bulletin van Renault*, gepresenteerd onder de vraagstelling: “Is het niet vreemd?”

Hoeveel keren hebben we de buurman niet zijn kritiek horen uiten! Het is de eeuwige geschiedenis van het stro en de balk. Wij hebben volgende opmerkingen gehaald uit het alledaagse leven.

Als een ander zijn werk niet verricht, is hij een luiaard;

Als ik het niet doe, heb ik het erg druk.

Als een ander kritiek heeft, zijn het kletspraatjes;

Als ik het heb, doe ik aan opbouwende kritiek.

Als een ander vastbesloten op zijn standpunt blijft, is hij een stijfkop;

Als ik niet opgeef, ben ik resoluut.

Als een ander vergeet mijn mening te vragen, is hij onbeleefd;

Als ik hem zijn mening niet vraag, heb ik het vergeten.

Als een ander zijn tijd neemt, is hij traag;

Als ik dat doe, ben ik zorgvuldig.

Als een ander een inspanning doet om vriendelijk te zijn, heeft hij een bijgedachte;

Als ik het doe, ben ik gewoon vriendelijk.

Als een ander meer doet dan men hem vraagt, is hij een uitslover;

Als ik het doe, heb ik ondernemingsgeest.

Als een ander zijn rechten verdedigt, denkt hij alleen maar aan zijn eigenbelang;

Als ik het doe, toon ik karakter

Wat denkt u ervan?

Naar wat hij niet alleen bij de anderen heeft gadeslagen maar ook bij zichzelf heeft ontdekt, toont

de auteur van deze vergelijking tussen de naaste en zichzelf, dat hij al een zeker inzicht heeft verworven. Inderdaad, het is typisch het verschil in oordeel dat men kan hebben over eenzelfde geval of eenzelfde houding, naargelang deze waardering zich richt op de handelwijze van de naaste of van ons.

Het gezonde onderscheidingsvermogen hangt af van je onpartijdigheid en je eerlijkheid waarbij zich ook nederigheid voegt. Want de anderen bekritisieren komt voort uit grote hoogmoed en een dwaze pretentie. Het is het duidelijk bewijs dat men zijn echte identiteit niet kent en dat men zich superieur waant aan de naaste.

Welnu, dat is bijna een algemene geestestoestand. Een echte zielsziekte die onophoudelijk op de buurman iets weet aan te merken, zelfs als hij het goede doet. Terwijl men zichzelf gemakkelijk verontschuldigt als men een vergissing of een flater begaan heeft. Met een bevoegdheid een advocaat waardig, kan men zijn eigen zaak bepleiten, zorgvuldig zijn schuld verhullen met alle omstandigheden die haar kunnen afzwakken. Zoals bij een tribunaal, zwart wordt wit en wit wordt zwart.

Zijn naaste beschuldigen, zichzelf rechtvaardigen is een verleiding waarvoor de egoïstische en zondige mens op elk ogenblik bezwijkt. En het feit herhaalt zich zo dikwijls, dat hij er zelfs geen aandacht meer aan schenkt. De dwang der gewoonte heeft zijn geweten vervalst en het langzamerhand ongevoelig en stom gemaakt. Men slaagt er zo in zich een buitengewoon iemand te wanen, die zich kan permitteren anderen te bekritisieren, een stempel op hen te drukken, terwijl men zelf min of meer dezelfde gebreken heeft, en zelfs nog ergere, maar die verborgen blijven.

Inderdaad, het egoïsme, waarmee we allen al vanaf onze geboorte belast zijn en dat zich ontwikkeld heeft door een opvoeding die ingaat tegen het normale, onthult ons wat wij zijn: namelijk arme zondaren vol ongerechtigheden en allerlei gebreken. En het ergste is dat wij desondanks nog openlijk immense pretenties tonen... Dat is de oorzaak van het voorbarig oordeel dat wij vaak uitspreken over dit of dat feit, en van de snelheid van onze reactie om de anderen te veroordelen. Als men zichzelf een beetje beter kende, zoals Socrates het aanbeval, zou men ongetwijfeld op een heel andere manier handelen. Men zou zeker veel omzichtiger zijn alvorens een mening te geven of een oordeel of een vonnis uit te spreken.

Voor degenen die nog verder gaan en zich tegenover de vraag durven te plaatsen die de apostel Jacobus stelt en die tot allen zonder uitzondering gericht is: “Wie bent u dat u de naaste oordeelt?”, is de terughoudendheid om anderen te bekritisieren zeker nog groter. Hun geweten, ontwaakt door deze waarschuwing waarin het licht van de genade een zuiverende werking begint te doen, laat hun niet meer toe een spontaan en streng oordeel te vellen. De toegeeflijkheid, die zijzelf nodig hebben, begint op te komen in hun verlichte hart. En als hun gevoeligheid groeit door hun eerlijke inspanningen om het goede te beoefenen, moeten ze zich rekenschap geven dat het goddelijk Woord geenszins overdrijft, als het zonder eromheen te draaien, zegt: “Het hart van ieder mens (dus ook het hunne) is hopeloos arglistig en verderfelijk.” Die uitdrukking kan hard schijnen, maar ze is nochtans helaas waar tegenover de waarheid die in het Evangelie staat. Een waarheid die uitgedrukt wordt met enkele eenvoudige woorden, die allen die zich christenen wanen, echt goed kennen: “U zult uw naaste liefhebben zoals uzelf.”

Deze, gemakkelijk te onthouden vermaning die echter zo weinig nageleefd wordt, is de richtlijn bij uitstek van de ware rechtvaardigheid. Niemand is echt rechtvaardig, zolang deze volmaakte wet niet in zijn mentaliteit geprent is, zodanig dat zij in al zijn daden uitgedrukt kan worden, evenals in zijn taal. En dat het, als dit het geval is, wat de naaste ook gedaan heeft, de normale reactie is hem te rechtvaardigen door het Verlossingswerk dat iedereen nodig heeft

Ze was 18 toen ze Ludovic ontmoette, een jonge man die ook geen liefde had gekend. Zijn moeder had zijn geboorte niet gewenst en gaf duidelijk de voorkeur aan een nichtje dat ze opvoedde. Ongetwijfeld waren deze twee jonge mensen ervoor gemaakt om elkaar te begrijpen. Toen ze trouwden, beloofden ze allebei om hun kinderen de liefdevolle warmte van een eensgezind huisgezin te geven, die ze zelf niet hadden gekend.

Het jonge paar vond werk op een groot landgoed waarvan de eigenaars, ook al hadden zij een adellijke titel, verre waren van de ware adel, die van het hart. Het was midden in de naoorlogse periode. Omdat voedsel schaars was, namen de kasteelheer- en vrouw alle rantsoeneringsbonnen van hun werknemers in beslag en sloegen de voorraden voor zichzelf op. Muguette, als kokkin, moest rijke en overvloedige gerechten maken voor de tafel van de meester, terwijl in de keuken het personeel genoegen moest nemen met

de restjes. In de eetzaal smulde men van het goed bereide kippenvlees, terwijl de bedienden geduldig wachtten tot de karkassen zouden arriveren, waar ze tevergeefs probeerden een schijntje van het overgebleven vlees af te kluiwen. En als ze hun maag konden vullen met gekookte aardappelen, moesten ze zich maar gelukkig en erg dankbaar voelen.

Muguette verwachtte haar eerste kind. De komende gebeurtenis was uiteraard niet onopgemerkt gebleven voor haar meesters, maar die hield geen rekening met de situatie van haar werkneemster. Ze moest van zonsopgang tot 's avonds laat blijven werken. Onnodig te zeggen dat Muguette, na de geboorte van haar baby, die ze borstvoeding gaf, leed onder grote vermoeidheid en vooral onder het onbegrip van haar meesters: “Ik vraag me af of je echt ziek bent, of alleen maar lui...”

Om zelf een goed geweten te hebben, hielden ze op het kasteel wel religieuze diensten. Elke dag kon men hen zien, vroom te samen

op de banken van de kerk, waar voor hen een ereplaats was gereserveerd. Het was toen, dat Muguette's ogen geopend werden voor de hypocrisie van een religieuze geest die samenging met egoïsme.

Een tweede en daarna een derde baby volgden weldra. Om het kleine gezin te onderhouden, verhuisde het echtpaar naar de nabijgelegen stad, waar Ludovic een baan als representant en vervolgens als magazijnbediende vond. Eindelijk genoten ze van het geluk in een eigen huis te wonen, bevrijd van het dienen van die strenge, ontoegeeflijke meesters. Wat een gelukkige en gewaardeerde ontspanning, die helaas van korte duur was, verbroken door een gebeurtenis die het hart van Muguette erg bezwaarde. Haar 18-jarige jongere broer werd gedood bij een ongeluk op zijn werk.

Wat een onrechtvaardigheid van het lot! Muguette kwam onmiddellijk in opstand. Deze jongeman die niemand kwaad deed, en

niets anders vroeg dan te leven en zijn weg op een eerlijke manier te vervolgen, waarom liet God hem sterven? Op deze vraag kwam geen antwoord, en nog minder troost.

De dagen gingen voorbij en de wond in Muguette's hart genas niet. Uiteindelijk kwam op een dag een jeugdvriendin Muguette bezoeken. Wat een opluchting om haar hart te kunnen openen, haar hele hart, voor iemand die je begrijpt! Inderdaad, Micheline luisterde, vol medeleven. Toen Muguette klaar was met het uiten van haar klachten, nam haar vriendin uit haar tas de remedie die ze gezorgd had mee te nemen met de gedachte, dat Muguette die nodig zou kunnen hebben. Ze gaf haar *De Gids van het Rijk der Gerechtigheid*: “Lees deze krant; dat zal je goed doen.”

Niet met grote woorden, maar met haar oprechte vriendschap had Micheline gezegende sporen achtergelaten in Muguette's hart, dat al enigszins tot rust was gekomen. Ze hield

en hem de hand van vriendschap te reiken, opdat hij zich kan hernemen. Alleen degenen die op zichzelf letten en zichzelf eerlijk beoordelen, kunnen anderen correct beoordelen. Dit wil zeggen door achter de vergissing of de fout die hij begaan heeft, een roep om nobelheid, grootmoedigheid en broederschap te onderscheiden.

Degenen die Christus, de medelijdende Rechter, hebben gevolgd, nemen de plaats in van de schuldige en geven hun leven voor hem, om hem onschuldig te verklaren en hem te herstellen. De inspanning tegenover haat en boosaardigheid bereikt zo haar hoogste graad. Allereerst was het dus noodzakelijk om af te leren iets aan te merken, daarna om aan te leren zonder iets te zeggen: verwijten, beschuldigingen en ongerechtvaardigde kritieken gemakkelijk te aanvaarden. Door zachtmoedig en nederig te worden zoals de Meester, en bijgestaan door het geloof in de kracht van het Goede heeft de discipel alle moeilijkheden kunnen overwinnen. Hij heeft zich onvermoede vreugde toegeëigend die men alleen kan voelen door een toewijding die tot het uiterste gaat ten bate van de naaste. Hij vergeet de beledigingen zoals God Zelf en heeft daardoor het woord van zijn Meester in zijn diepe betekenis kunnen peilen: "Er is geen grotere liefde dan zijn leven voor zijn vrienden te geven." Joh. 15: 13.

Een vreemde vriendschap!

Wie zou er nu als huisdier een everzwijn kiezen? Niemand natuurlijk, maar toch is het gebeurd, zoals opgehaald wordt in de krant *Femme actuelle* nr. 629: "Het mooie liefdesverhaal van Octave en Charlotte".

Een everzwijntje opgenomen door de familie Gicquel, Charlotte werd verzorgd door hun zoon Octave, 7 jaar oud. Sindsdien zijn ze onafscheidelijk gebleven.

Toen Jacques Gicquet, de vader, het opraapte tijdens zijn tocht door het uitgestrekte privébos waar hij werkt, was Charlotte zo klein dat het in zijn tas paste. "Is het een eend?" vroeg Antoinette, de vrouw van de hout-hakker, die eraan gewend was, dat hij allerlei als door

een wonder aan de jacht ontsnapte dieren mee naar huis nam. Maar nee, het was een klein wild varkentje van slechts een paar dagen, waarvan de moeder door de jagers was neergeschoten.

Zo maakte Charlotte op een avond in december haar entree in het huis van de familie Gicquel.

Het helpt hem de ziekte te bestrijden

Nadat ze opgekikkerd werd door een fles warme melk, trippelde ze weldra snel als een jonge geit door het huis. Voor de 7-jarige Octave was ze zijn mooiste kerstcadeau. Hij knuffelt haar, geeft haar de fles en speelt met haar. Charlotte, die groeit en dikker wordt, volgt hem als een hondje en als hij op school is, speelt ze met de drie katten in huis en met de hond Ballu of zit de eendjes achterna. Kortom, Charlotte begint aan een briljante carrière van everzwijn als huisdier.

Een jaar later waren Charlotte en Octave bijna onafscheidelijk, maar Octave werd ernstig ziek en moest in het ziekenhuis worden opgenomen in Villejuif bij Parijs. Hij verbleef er negen maanden, ver van zijn dorp en zijn geliefde Charlotte. Hij had maar één idee: genezen om haar weer terug te zien. Om hem te troosten, maakt zijn moeder foto's van zijn beschermeling en neemt die voor hem mee. Binnen haar omheining mist Charlotte Octave heel erg, maar houdt een goede eetlust. Wanneer het jongetje eindelijk genezen uit het ziekenhuis komt, vindt hij daar een knoert van een zwijn van 80 kilo. Het is een ontroerend weerzien. Het leven wordt hervat. Maar er verschijnen andere donkere wolken.

Gelukkig was daar de Vereniging voor de Dierenbescherming

Na een aanklacht kondigt de jachtopziener Octave's vader aan, dat hij Charlotte niet langer mag houden: inderdaad verbiedt de wetgeving dat wilde dieren die als "wild" zijn geclassificeerd, niet in het bezit mogen zijn van individuen. Daar is Jacques kapot van en hij staat voor een onmogelijke keuze: accepteren dat de wakers Charlotte komen doodschieten of haar naar een dierenpark sturen met soortgenoten die haar waarschijnlijk niet zullen accepteren. Loslaten in het wild? Dat

veroordeelt haar tot een zekere dood. Charlotte is tam en zal de jagers niet ontvluchten, integendeel, en ze zal eindigen onder hun kogels. Gek van zorgen slaapt Octave niet meer. Dan krijgt zijn vader een idee: de Vereniging voor de Dierenbescherming waarschuwen. Na zorgvuldig onderzoek zetten ze stappen op het hoogste niveau. Er wordt zelfs een petitie gelanceerd die meer dan vierhonderd handtekeningen oplevert, in het dorp en daarbuiten. De pers grijpt de zaak aan. Charlotte is nu een beroemdheid. Die oproep zal vrucht dragen. De beslissing van de prefect valt: Charlotte zal in haar adoptiegezin mogen blijven, op voorwaarde dat ze zich niet voortplant en binnen een omheinde ruimte wordt gehouden.

Dus daar ontmoette ik haar en kon ik haar spitse, ruwe snuit lange tijd aaien. Ze keek me strak aan met haar ronde, goudbruine ogen en at daarna een homp brood.

Nicole Lauroy

Het is inderdaad een prachtig liefdesverhaal dat de familie Gicquel beleefd, en vooral Octave, die aan zijn Charlotte wel een deel van zijn leven te danken heeft! Gelukkig toonde iedereen begrip, zodat Charlotte haar stadse bestaan kon voortzetten, in strijd met de wet, maar essentieel voor het kind dat haar met zoveel zorg omringde. Geen wonder dat ze onafscheidelijk werden! Dit bewijst dat dieren, hoe wild ze ook zijn, gevoelig zijn voor genegenheid en de vriendschap van de mens waarderen.

Deze verheugende feiten zullen over de hele aarde plaatsvinden wanneer deze bevolkt wordt door een mensheid die door de mensen die door Christus zijn verlost, die aardse "koningen" zijn geworden door hun gehechtheid aan hun Schepper en die de grote wet van het altruïsme en goedheid naleven. De sfeer van vrede en harmonie die zal voortvloeien uit de herstelde mensheid, zal ook afstralen op het dierenrijk dat alleen om liefkozingsen en vriendelijkheid zal vragen!

Laten we ons daarom verheugen op deze stralende visioenen die al lang door de profeten bezongen werden en binnenkort werkelijkheid zullen worden.

zich dus bezig met de *Gids* en begon al snel te lezen, niet zoals men een willekeurige krant doorbladert, maar met groot respect en vooral een brandende dorst daar de troost uit te putten, die ze nodig had. En ze werd niet teleurgesteld. Onder de liefkozing van de warme stralen van de goddelijke liefde smolt haar hart en haar arme, gepijnigde ziel herwon de vrede.

Om meer te weten te komen, ging Muguette naar de plaats waar de volgelingen van de vestiging van het Koninkrijk van God op Aarde zich verzamelden. Na verloop van tijd leerde ze allerlei dingen in deze heilige vergadering. Ten eerste en het allerbelangrijkste: door Zijn Zoon te geven had de Almachtige voorzien in het losgeld van de mensen, dat alle verwachtingen mogelijk maakte, zelfs die van een opstanding uit de dood.

Muguette hield het kostbare boek *De Boodschap aan de Mensheid*, in haar handen. Wat een diepe emotie en troostende balsem voor haar hart, toen ze kennis nam van hoofdstuk XIII: "De ochtend van de wederopstanding", het verhaal als een gelijkenis, dat haar meevoerde naar het Koninkrijk van God, dat op Aarde gevestigd was, een stralend visioen, nog versterkt door een lied van de trouwe Dienaar van het einde der tijden:

*De aarde en de hemel vieren feest,
Jezus Christus sprak tot de doden.
Ze kwamen uit hun schuilplaats.
Het graf kon hen niet vasthouden.*

*Gekroond met vreugde keren ze terug,
Alle mensen die we verloren hebben.
De Heer brak hun ketenen,
Zijn liefde gaf ze aan ons terug.*

*Het is de dag van vreugde.
Hosanna! Christus is overwinnaar.
Zijn Rijk is gemaakt van goedheid,
Het is het Koninkrijk van Geluk.*

Muguette leerde ook dat in dit Koninkrijk van Geluk, voorspeld door de profeten, alle dingen zouden worden hersteld tot in hun volmaaktheid, dat geld daar niet langer zou bestaan, net zo min als alle onrecht en lijden die daaruit voortvloeien, en dat onder het schild van hun Heiland alle mensen de grote familie van de volkeren zouden vormen.

En, oh! Opperste geluk! Muguette leerde eindelijk haar echte Vader kennen, haar goede en ware Vader, de Eeuwige, die vanuit de hoge hemel Zijn kinderen koestert en hen nooit in de steek laat, als ze zich aan Hem toe-

vertrouwen. Onder geen voorwaarde zou ze hebben willen ontbreken bij een afspraak met deze liefhebbende Vader, die Zijn kinderen uitnodigde voor de aanzienlijke geestelijke maaltijden die Hij elke week zo vriendelijk voor hen bereidde.

De kamer waarin de familie van het geloof elkaar ontmoette, was waarlijk wel erg klein, zo klein, dat die op een dag niet meer alle volgelingen van het Koninkrijk der Gerechtigheid kon bevatten. Toen opende Muguette wijd de deur van haar huis, met instemming van Ludovic, die zich ook had verbonden met de goddelijke wegen.

Muguette had in haar hart het grote verlangen om altijd te vertrouwen op haar hemelse Vader, wat er ook gebeurde. Als gevolg van een medische nalatigheid werd ze geveld door bloedvergiftiging. De thermometer steeg snel tot 42° en langzaam maar zeker naderde de dood, al zeker van zijn overwinning. Wat die dood echter niet wist, was dat ze aan het bed van de stervende de Vader van Muguette zou ontmoeten, die alle macht in de hemel en op de aarde heeft. Tegenover deze onoverwinnelijke macht moest de dood zich terugtrekken, overwonnen door de kracht van het losgeld van Christus. Muguette bleef leven om de onmetelijke liefde van deze Vader te verkondigen die, vol wijsheid, bewonderenswaardig en goddelijk, haar lot met een Meesterhand had geleid.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Op 15, 16 en 17 juli laatstleden had de dierbare familie van Italië de vreugde in Turijn bijeen te komen om het goddelijke onderrecht te ontvangen, gegeven door de trouwe Dienaar van God. Wij zijn blij hier een kort overzicht te geven van de uiteenzettingen van dat congres. Op zaterdag was de tekst van de Hemeldauw de verzekering van onze geliefde Verlosser vermeld in Lucas 2: 19: "Red uw ziel door uw volharding." Het volgende werd ons in herinnering gebracht:

"Om deze volharding en dat totale geloof te verwerven, moet men alle gevoelens vreemd aan het Koninkrijk van God overwinnen, in het bijzonder hoogmoed en jaloezie, die afschuwelijke gebreken zijn. Alles hangt dus af van de vurigheid van ons verlangen om te veranderen en van onze intense dorst naar nieuwe gevoelens.

Heden ten dage is het het moment om het Koninkrijk te vestigen en wij kunnen ons

geen gedraal meer permitteren. Zodra wij een gebrek, een tekortkoming ontdekken, moeten we strijden totdat het verwijderd is. Het gaat soms ten koste van een hardnekkige strijd tegen de oude gewoonten, maar het voornaamste is tot de overwinning te komen.

De inspanningen die te doen zijn, zijn vaak groter dan ons kleine geloof, en ontmoedigen ons soms. Juist daar moeten we nota nemen van de aanbeveling van de dag: "Red uw ziel door uw volharding..."

De Eeuwige oefent een oneindig geduld met ons. Hij wacht op onze goede wil, opdat de overwinning van de liefde, die sterker is dan de dood, zich glorieus, majestueus, stralend kan manifesteren met haar onuitsprekelijke troost! Moge binnenkort het dodenverblijf geen kracht meer hebben en de vrijgekochten van Christus uit de graven komen, in deze gezegende tijd van het herstel van alle dingen."

Op zondag was de tekst van de Hemeldauw de aanmaning van de apostel Paulus tot de Filipenzen: "Wees onberispelijk en rein, onbesproken kinderen van God te midden van een verdorven en ontaard geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld." Fil. 2: 15. De trouwe Dienaar becommentarieerde zo deze passage:

"De apostel Paulus vermaant ons onberispelijke en reine kinderen te zijn. Dat woord wordt gericht tot ieder van ons, individueel, kandidaten voor de kleine kudde of voor het Leger. Het nodigt ons uit om onszelf te ontdekken, ons te hernemen, diep in onszelf in te keren om in harmonie te komen met dat woord.

Wat wij voor ogen moeten hebben als een vast programma is kinderen van het licht te worden die ter harte hebben genomen om niet hetzelfde te blijven. Daarvoor is een volkomen duidelijke geest van strijdlust tegen het kwaad nodig. Van ons is een ondubbelzinnige beslissing nodig, gevolgd door een niet minder vastbesloten actie. Het is de kracht van onze wil die in werking gezet moeten worden door de hefboom van dankbaarheid en afhankelijkheid. Alles hangt af van het belang dat wij aan het Koninkrijk van God hechten. Deze belangstelling trekken wij aan, smeden wij, vermenigvuldigen wij door de inspanningen die wij doen, de geest van waken en bidden die wij koesteren, en het intensieve nastreven van de gemeenschap met de Allerhoogste..."

Dat prachtige congres eindigde met de

waarschuwing gegeven door de apostel Jacobus in zijn brief: "Weet u niet dat vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God." Jacobus 4: 4. Wij geven hier enkele passages weer van de uiteenzetting van de dierbare Boodschapper:

"De les van deze dag: "Wie een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God" betekent ook: houd niet van iets troebels, van compromissen, van wat achterbaks, stiekem gebeurt. We moeten volledig open zijn, dan riskeert men niets. Anders is men blootgesteld aan alle listen van de tegenstrever die ons voortdurend bedot.

We moeten dus nu ophouden met alle betrekkingen die we hebben met onze oude meester, de Satan. We moeten ons elke dag een beetje verbeteren, totdat de liefde voor God volmaakt in ons wordt, en alle weerstand tegen de Allerhoogste overwonnen is.

Wij moeten het licht doen schitteren zoals onze dierbare Verlosser. Hij bracht een zacht, doordringend en helend licht. Hij was vriendelijk, teder, onuitsprekelijk meevoelend. Hij nam op zich onze lasten, hij belastte zich met onze pijnen, hij ontdeed zich van zijn leven om ons wit te wassen. Dat is wat een kind van licht kenmerkt! We moeten ons dus in overeenstemming brengen met deze lichtgevende stralen. Onze geliefde Verlosser kwam in ons hart de vlam van de liefde aansteken. Die moeten wij voeden door onze inspanningen, om de openbaring van de kinderen van God te worden.

We moeten niets meer te doen willen hebben met de geest van de wereld, die vijandschap is tegen God en enkel nog maar aan onze opdracht denken: het Koninkrijk van God op aarde in te leiden voor de bevrijding van de arme mensheid, tot de lof van de Allerhoogste en van onze geliefde Verlosser."

Wij danken onze geliefde broeders en zusters die zich goed ingezet hebben om dat congres mogelijk te maken en wij wensen iedereen de goddelijke hulp toe, opdat deze vermaningen van de dierbare Boodschapper gevolgd worden door inspanningen tot heiliging.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Imprimerie Villière, 74160 Beaumont, France